Uradni list Evropske unije

C 277 I

Letnik 61

Slovenska izdaja

Informacije in objave

7. avgust 2018

Vsebina

II *Sporočila*

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Enotni odbor za reševanje

2018/C 277 I/01 Napoved v zvezi z obvestilom Enotnega odbora za reševanje z dne 2. avgusta 2018 o predhodni odločitvi, ali odobriti nadomestilo delničarjem in upnikom glede na izvedene dejavnosti reševanja v zvezi z Banco Popular Español S.A., ter o začetku postopka pravice do zaslišanja (SRB/EES/2018/132) („obvestilo“) 1

III *Pripravljalni akti*

Evropska komisija

2018/C 277 I/02 Izjava: Osnutek uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o ustanovitvi evropskega programa za razvoj obrambne industrije v podporo konkurenčnosti in inovacijski zmogljivosti obrambne industrije Unije (prva obravnava) – Sprejetje zakonodajnega akta 3

IV *Informacije*

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

Evropska komisija

2018/C 277 I/03 Smernice – Vprašanja in odgovori: sprejetje posodobitve akta o blokiranju 4

SL

II

(Sporočila)

SPOROČILA INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

ENOTNI ODBOR ZA REŠEVANJE

Napoved v zvezi z obvestilom Enotnega odbora za reševanje z dne 2. avgusta 2018 o predhodni odločitvi, ali odobriti nadomestilo delničarjem in upnikom glede na izvedene dejavnosti reševanja v zvezi z Banco Popular Español S.A., ter o začetku postopka pravice do zaslišanja (SRB/EES/2018/132) („obvestilo“)

(2018/C 277 I/01)

Enotni odbor za reševanje z obvestilom predhodno odloča, da v skladu s členom 76(1)(e) Uredbe (EU) št. 806/2014 ([1]) nadomestilo zadevnim delničarjem in upnikom ni obvezno glede na izvedene dejavnosti reševanja v zvezi z Banco Popular Español S.A. (zadevni delničarji in upniki). Da bi sprejel končno odločitev na to temo, Enotni odbor za reševanje začenja postopek pravice do zaslišanja.

Povzetek obvestila Enotnega odbora za reševanje (SRB)

7. junija 2017 je Enotni odbor za reševanje (SRB) sprejel odločitev o shemi za reševanje v primeru Banco Popular Español S.A. ([2]), ki jo je podprla Evropska komisija ([3]). V skladu s členoma 5 in 6 te odločitve je ukrep reševanja Banco Popular Español S.A. zajemal izvedbo instrumenta prodaje poslovanja za prenos delnic te banke v Banco Santander S.A. (v skladu s členom 24(1)(a) Uredbe (EU) št. 806/2014), po izvajanju pooblastila za odpis dolga in konverzijo kapitalskih instrumentov Banco Popular Español S.A. (v skladu s členom 21 te uredbe).

Po izvedbi omenjenega reševanja s strani FROB (španskega nacionalnega organa za reševanje) v skladu s členom 20(16) in (17) Uredbe (EU) št. 806/2014 in člena 3 Delegirane uredbe Komisije (EU) 2018/344 ([4]) mora SRB zagotoviti, da vrednotenje opravi neodvisni cenilec, da bi ugotovili, ali bi bili delničarji in upniki deležni boljše obravnave, če bi bil za institucijo v postopku reševanja uveden običajen insolvenčni postopek (vrednotenje razlik pri obravnavi oziroma vrednotenje 3).

Deloitte je neodvisni cenilec in je bil najet za vrednotenje v okviru reševanja Banco Popular Español S.A. 14. junija 2018 ([5]) je SRB od Deloitta po pošti prejel končno poročilo o vrednotenju razlik pri obravnavi oziroma vrednotenju 3 (poročilo o vrednotenju 3), ki je priloženo obvestilu kot priloga 1.

Poročilo o vrednotenju 3 navaja, da v času reševanja ni razlike med sedanjim ravnanjem z delničarji in upniki ter z ravnanjem, ki bi ga bili deležni, če bi bil za Banco Popular Español S.A. uveden običajen insolvenčni postopek. Ob upoštevanju navedenega je SRB v obvestilu predhodno odločil, da v skladu s členom 76(1)(e) Uredbe (EU) št. 806/2014 nadomestila zadevnim delničarjem in upnikom ni treba plačati.

([1]) Uredba (EU) št. 806/2014 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. julija 2014 o določitvi enotnih pravil in enotnega postopka za reševanje kreditnih institucij in določenih investicijskih podjetij v okviru enotnega mehanizma za reševanje in enotnega sklada za reševanje ter o spremembi Uredbe (EU) št. 1093/2010 (UL L 225, 30.7.2014, str. 1).

([2]) SRB/EES/2017/08 (UL C 222, 11.7.2017, str. 3).

([3]) Sklep Komisije (EU) 2017/1246 z dne 7. junija 2017, v katerem izraža podporo shemi za reševanje Banco Popolar Español S.A. (UL L 178, 11.7.2017, str. 15).

([4]) Delegirana uredba Komisije (EU) 2018/344 z dne 14. novembra 2017 o dopolnitvi Direktive 2014/59/EU Evropskega parlamenta in Sveta v zvezi z regulativnimi tehničnimi standardi o dovoljenju, organizacijskih zahtevah in objavi poslov za izvajalce storitev sporočanja podatkov (UL L 67, 9.3.2018, str. 3).

([5]) Elektronska kopija poročila o vrednotenju 3 je 13. junija 2018 prispela na SRB po elektronski pošti. Iz priloženega poročila o vrednotenju 3 so razvidne spremembe, ki so bile narejene z Deloittovim dodatkom, s katerim so bile popravljene samo administrativne napake, SRB pa jih je 31. julija 2018 prejel tudi po elektronski pošti.

Da bi SRB sprejel končno odločitev o tem, ali naj se nadomestilo izplača, je s obvestilom pozval zadevne delničarje in upnike, naj izrazijo interes glede izvajanja svoje pravice do zaslišanja v zvezi z omenjenim predhodnim sklepom SRB tako, da sledijo posvetovalnemu postopku in sicer z registracijo prek ustreznega spletnega obrazca, kot je opisano spodaj.

Posvetovalni postopek je sestavljen iz dveh faz:

(i) v prvi fazi so zadevni delničarji in upniki pozvani, naj izrazijo interes za izvajanje svoje pravice do zaslišanja;

(ii) v drugi fazi lahko delničarji in upniki, ki so v prvi fazi izrazili interes za izvajanje svoje pravice do zaslišanja, in katerih status je SRB preveril, predložijo svoje komentarje o obvestilu, kateremu je priloženo poročilo o vrednotenju 3.

Zadevni delničarji in upniki se pozivajo, naj izrazijo svoj interes za izvajanje pravice do zaslišanja tako, da uporabijo ustrezni spletni obrazec, ki je na voljo do **14. septembra 2018** (do 12.00 po bruseljskem času). Katere koli prijave interesa, poslane po drugih kanalih ali po preteku zgoraj določenega roka, se ne bodo upoštevale.

Več informacij o obvestilu SRB in Poročilu o vrednotenju 3 je na voljo na uradnem spletišču SRB: https://srb.europa.eu/en/content/banco-popular

III

(Pripravljalni akti)

EVROPSKA KOMISIJA

Izjava: Osnutek uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o ustanovitvi evropskega programa za razvoj obrambne industrije v podporo konkurenčnosti in inovacijski zmogljivosti obrambne industrije Unije (prva obravnava) – Sprejetje zakonodajnega akta

(2018/C 277 I/02)

Izjava Komisije, ob podpori Evropskega parlamenta, o izvajanju programa

Za učinkovito izvajanje evropskega programa za razvoj obrambne industrije in zagotovitev njegove popolne skladnosti z drugimi pobudami Unije namerava Komisija program izvajati v okviru neposrednega upravljanja v skladu s členom 62(1)(a) finančne uredbe.

Izjava Komisije o pripravi in sprejetju delovnega programa za evropski program za razvoj obrambne industrije

Komisija je v skladu s členom 188 Uredbe št. 1268/2012 pristojna za pripravo delovnega programa. Komisija v tem okviru ugotavlja, da seznam prednostnih nalog, opredeljenih v Uredbi o vzpostavitvi evropskega programa za razvoj obrambne industrije, ne bi smel biti izčrpen, in zato meni, da ta primer ne bi smel pomeniti precedensa glede okvira Komisiji dodeljenih izvedbenih pooblastil.

Izjava Komisije o izbiri strokovnjakov za oceno predlogov v okviru programa, kar zadeva postopek dodeljevanja

Komisija bo zagotovila, da imajo strokovnjaki, izbrani v okviru podatkovne zbirke neodvisnih strokovnjakov iz člena 15, potrebne spretnosti, izkušnje in znanje za ustrezno opravljanje svojih nalog. Komisija lahko v zvezi s tem in v ta namen uporabi vse relevantne vire, vključno z vsemi informacijami, ki jih imajo na voljo države članice, pri tem pa dosledno spoštuje finančno uredbo.

Komisija bo zagotovila, da se v največji možni meri upoštevajo povratne informacije držav članic glede referenc strokovnjakov iz podatkovne zbirke neodvisnih strokovnjakov.

IV

(Informacije)

INFORMACIJE INSTITUCIJ, ORGANOV, URADOV IN AGENCIJ EVROPSKE UNIJE

EVROPSKA KOMISIJA

Smernice

Vprašanja in odgovori: sprejetje posodobitve akta o blokiranju

(2018/C 277 I/03)

Opomba: Komisija bo po potrebi pregledala in posodobila te smernice tudi v primeru novih vprašanj.

Dne 7. avgusta je začela veljati Delegirana uredba Komisije (EU) 2018/1100 ([1]). Z njo se je spremenila Priloga k Uredbi Sveta (ES) št. 2271/96 z dne 22. novembra 1996 o zaščiti pred učinki ekstrateritorialne uporabe zakonodaje, ki jo sprejme tretja država, in dejanji, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo ([2]) (v nadaljnjem besedilu: akt o blokiranju).

Uredba, kot je bila spremenjena, se uporablja neposredno za gospodarske subjekte, izvajajo in uporabljajo pa jo nacionalni organi in sodišča.

Akt o blokiranju je namenjen zaščiti obstoječega pravnega reda, interesov Unije ter interesov fizičnih in pravnih oseb, ki na podlagi Pogodbe o delovanju Evropske unije uveljavljajo pravice zoper nezakonite učinke ekstrateritorialne uporabe take zakonodaje.

Ta dokument zagotavlja smernice glede uporabe nekaterih določb akta o blokiranju. Ne zajema izčrpno vseh določb navedenega pravnega akta in ne določa novih pravil. Zavezujoče je samo pravno besedilo akta o blokiranju, kot je bil objavljen v *Uradnem listu Evropske unije*.

Komisija skrbi za uporabo prava Unije pod nadzorom Sodišča Evropske unije. V skladu s Pogodbama lahko le Sodišče Evropske unije daje pravno zavezujoče razlage aktov institucij Unije.

ODDELEK 1: SPLOŠNO

1. Kaj je akt o blokiranju?

EU je akt o blokiranju uvedla leta 1996. Z njim se je odzvala na ekstrateritorialno zakonodajo Združenih držav Amerike (v nadaljnjem besedilu: ZDA), ki nalaga sankcije v zvezi s Kubo, Iranom in Libijo. Ta akt je pomemben dosežek enotnega ukrepanja EU zoper nezakonite učinke ekstrateritorialne zakonodaje tretjih držav.

Akt o blokiranju je namenjen preprečevanju nezakonitih učinkov, ki jih imajo ekstrateritorialne sankcije tretjih držav za fizične in pravne osebe iz njegovega člena 11 (v nadaljnjem besedilu: subjekti EU). Njegov glavni namen je torej zaščititi subjekte EU, ki se ukvarjajo z zakonito mednarodno trgovino in/ali pretokom kapitala ter povezanim poslovanjem s tretjimi državami v skladu s pravom Unije.

Akt o blokiranju se uporablja v zvezi z ekstrateritorialno zakonodajo, ki je navedena v njegovi prilogi (v nadaljnjem besedilu: navedena ekstrateritorialna zakonodaja), ter trenutno vključuje ukrepe ZDA glede Kube in Irana.

([1]) UL L 199 I, 7.8.2018, str. 1.
([2]) UL L 309, 29.11.1996, str. 1.

Osnovno načelo akta o blokiranju je, da subjekti EU ne smejo upoštevati navedene ekstrateritorialne zakonodaje ter odločitev, razsodb ali odločb, ki temeljijo na njej, ker EU ne priznava njene uporabe oziroma učinkov za subjekte EU (prvi odstavek člena 5).

V aktu o blokiranju je navedeno tudi, da subjekti EU poleg tega v 30 dneh obvestijo Evropsko komisijo o dogodkih, ki nastanejo na podlagi navedene ekstrateritorialne zakonodaje ali dejanj, ki na tej zakonodaji temeljijo ali iz nje izhajajo, ter neposredno ali posredno vplivajo na njihove ekonomske ali finančne interese (prvi odstavek člena 2). To lahko naredijo neposredno ([1]) ali prek pristojnih organov držav članic. Evropska komisija pristojne organe države članice, v kateri subjekt, ki je dal informacijo, prebiva ali je registriran, obvesti o tej prejeti informaciji (odstavek 3 člena 2).

V zvezi s pravnimi osebami se ta obveznost uporablja za direktorje, poslovodje in druge osebe s poslovodnimi pooblastili.

2. **Za koga se uporablja akt o blokiranju?**

V členu 11 akta o blokiranju je določeno, da se ta uporablja za „subjekte EU“, kot jih Komisija imenuje v tem dokumentu, in sicer za:

1. fizične osebe, ki prebivajo v Uniji, in državljane držav članic,

2. pravne osebe, ki so registrirane v Uniji,

3. državljane držav članic zunaj Unije in ladjarske družbe s sedežem zunaj Unije, če nadzor nad njimi izvajajo državljani držav članic in so njihove ladje registrirane v državi članici v skladu z njeno zakonodajo ([2]),

4. druge fizične osebe, ki prebivajo v Uniji, če te osebe niso v državi, katere državljani so,

5. druge fizične osebe pri opravljanju poslov v Uniji, tudi v njenih teritorialnih vodah, zračnem prostoru in na plovilih ali ladjah pod jurisdikcijo države članice.

V zvezi s položajem podružnic ali podrejenih družb glej vprašanje 21.

3. **Od kdaj se uporablja posodobljeni akt o blokiranju?**

Posodobljena različica akta o blokiranju se za vse subjekte EU, kot so opredeljeni zgoraj, uporablja od datuma začetka njegove veljavnosti, tj. 7. avgusta 2018. Glede pogodbenih obveznosti se uporablja ne glede na to, ali so bile pogodbe sklenjene pred zgoraj navedenim datumom začetka veljavnosti posodobljenega akta o blokiranju.

4. **Kako akt o blokiranju ščiti subjekte EU?**

Akt o blokiranju:

— **izničuje učinek, ki bi ga v EU imela katera koli tuja odločba, vključno s sodnimi ali arbitražnimi odločbami, sprejeta na podlagi navedene ekstrateritorialne zakonodaje ali aktov in določb, sprejetih v skladu z njo (člen 4).**

To pomeni, da se v EU ne bodo priznavale nobene odločbe, pa naj bodo upravne, sodne, arbitražne ali druge, ki jih je sprejel organ tretje države ter temeljijo na določbah, naštetih v prilogi k aktu o blokiranju, ali na aktih, s katerimi se navedene določbe razvijajo ali izvajajo. Podobno se v EU ne bodo izvrševale nobene odločbe, ki na primer zahtevajo zaseg premoženja ali izvršbo denarnih kazni zoper subjekt EU na podlagi zgoraj omenjenih aktov. To subjekte EU ščiti pred učinki takih odločb v Uniji.

Akt o blokiranju uporabljajo in izvajajo nacionalni organi, vključno z nacionalnimi sodišči in razsodniki, ter zagotavljajo popolno skladnost z zgoraj navedeno obveznostjo, ki izhaja neposredno iz njega;

([1]) Po elektronski pošti na naslov: relex-sanctions@ec.europa.eu.

([2]) Člen 1(2) Uredbe Sveta (EGS) št. 4055/86 z dne 22. decembra 1986 o uporabi načela svobode opravljanja storitev v pomorskem prometu med državami članicami ter med državami članicami in tretjimi državami (UL L 353, 17.12.1990, str. 16).

— **subjektom EU daje pravico do povrnitve škode, ki jim je bila povzročena z uporabo navedene ekstrateritorialne zakonodaje, od fizičnih ali pravnih oseb ali drugih subjektov, ki so jo povzročili (člen 6).**

To pomeni, da so subjekti EU zakonsko pooblaščeni, da zahtevajo odškodnino za izgubo, ki so jo utrpeli, od tistega, ki jo je povzročil. Za več informacij o tej možnosti glej vprašanja 12–15;

— **subjektom EU omogoča, da zahtevajo dovoljenje za upoštevanje navedene ekstrateritorialne zakonodaje, če bi neupoštevanje resno škodovalo njihovim interesom ali interesom EU (drugi odstavek člena 5).**

To pomeni, da lahko subjektom EU v posebnih in ustrezno utemeljenih okoliščinah ter kot odstopanje od pravila Komisija dovoli, da delujejo v skladu z navedeno ekstrateritorialno zakonodajo. Za več informacij o tej možnosti glej vprašanja 16–20.

5. **Ali akt o blokiranju obvezuje subjekte EU, da poslujejo z Iranom ali Kubo? Kakšno stališče naj zavzamejo glede navedene ekstrateritorialne zakonodaje in akta o blokiranju?**

Subjekti EU imajo pravico poslovati po lastni presoji, če je to v skladu s pravom Unije in veljavnimi nacionalnimi zakoni. To pomeni, da se lahko svobodno odločajo, ali bodo začeli, nadaljevali ali prekinili poslovne dejavnosti v Iranu ali na Kubi, ter na podlagi ocene svojega ekonomskega položaja pretehtajo, ali bodo prisotni v tamkajšnjem gospodarskem sektorju. Akt o blokiranju je namenjen prav zagotavljanju takšnega svobodnega odločanja v zvezi s poslovanjem, torej da tovrstne odločitve subjektom EU niso vsiljene z navedeno ekstrateritorialno zakonodajo, katere uporabe pravo Unije zanje ne priznava.

6. **Zakaj se akt o blokiranju posodablja?**

Posodobitev je spodbudila enostranska odločitev ZDA z dne 8. maja 2018, da ponovno uvede ekstrateritorialne sankcije zoper Iran in obenem odstopi od skupnega celovitega načrta ukrepanja, ki je bil leta 2015 podpisan med Iranom na eni strani ter Kitajsko, Francijo, Rusijo, Združenim kraljestvom, Nemčijo, ZDA in Evropsko unijo na drugi strani. Ključna sestavina navedenega sporazuma je ukinitev nekaterih sankcij, povezanih z Iranom. Ponovna uvedba ekstrateritorialnih sankcij s strani ZDA bi lahko zato prizadela subjekte EU, ki zakonito poslujejo z Iranom. Ta zakonodaja se bo ponovno uvedla 7. avgusta 2018 in 5. novembra 2018.

7. **Kaj se bo v aktu o blokiranju spremenilo?**

Evropska komisija je posodobila prilogo k aktu o blokiranju, da bi razširila področje uporabe navedene ekstrateritorialne zakonodaje, za katero se uporabljajo zaščitni ukrepi iz akta o blokiranju. Priloga tako vključuje ekstrateritorialne sankcije ZDA, ki so jih ZDA na podlagi skupnega celovitega načrta ukrepanja preklicale ali opustile, zdaj pa so jih ali jih bodo ponovno uvedle. Poudariti je treba, da to vključuje tudi dejanja, ki na njih temeljijo ali iz njih izhajajo.

Ekstrateritorialna zakonodaja, ki se dodaja v prilogo, je naslednja:

— „Iran Sanctions Act of 1996“ ([1]),

— „Iran Freedom and Counter-Proliferation Act of 2012“,

— „National Defense Authorization Act for Fiscal Year 2012“,

— „Iran Threat Reduction and Syria Human Rights Act of 2012“ in

— „Iran Transactions and Sanctions Regulations“.

Določbe zgoraj navedenih aktov in predpisov, ki imajo nezakonite ekstrateritorialne učinke, so v prilogi povzete za lažje sklicevanje. Za popoln pregled je treba preveriti posamezne zadevne določbe.

([1]) Ta zakon je od leta 1996 že vključen v prilogo, zdaj pa bo v njej upoštevana še njegova trenutna vsebina, kot se je spreminjala skozi leta.

8. **Se je akt o blokiranju do zdaj uporabljal?**

Akt o blokiranju se je od leta 1996 večinoma uporabljal za ekstrateritorialne sankcije ZDA glede Kube. Unija in ZDA so leta 1998 podpisale memorandum o soglasju, na podlagi katerega je administracija ZDA prekinila uporabo nekaterih določb ekstrateritorialnih sankcij za Kubo, „dokler si bodo EU in druge zaveznice še naprej intenzivno prizadevale za spodbujanje demokracije na Kubi".

9. **Ali lahko akt o blokiranju pomaga subjektom EU še kako drugače?**

Akt o blokiranju se uporablja za vse subjekte EU ne glede na njihovo velikost in področje dejavnosti.

Poleg zaščitnih ukrepov iz vprašanja 4 je tudi dragoceno orodje pri opredeljevanju ekstrateritorialne zakonodaje tretjih držav in njenih glavnih določb, katerih uporaba ima lahko nezakonite učinke za subjekte EU. Te določbe so povzete v Prilogi. To je lahko še posebej koristno za mala in srednja podjetja (MSP), saj imajo ta manj sredstev za opredeljevanje, katera navedena ekstrateritorialna zakonodaja bi lahko vplivala na njihove dejavnosti, ter da bi lahko Komisiji na primer predložila ustrezne informacije v skladu s prvim odstavkom člena 2 (glej vprašanje 1).

10. **Kdo je odgovoren za izvajanje akta o blokiranju? Ali morajo države članice kazensko preganjati morebitne kršitve akta o blokiranju?**

Organi držav članic so odgovorni za izvajanje akta o blokiranju, vključno s sprejetjem kazni za morebitne kršitve v svojem pravnem redu in njihovim izvajanjem. Kazni se določijo v nacionalni zakonodaji in se lahko zato med državami članicami razlikujejo. Kljub tem razlikam pa morajo biti vse kazni učinkovite, sorazmerne in odvračilne (člen 9).

Države članice morajo poleg tega zagotoviti izvrševanje režima akta o blokiranju, med drugim z uporabo navedenih kazni, kadar je to potrebno in ustrezno, v skladu z nacionalnimi postopki.

11. **Kakšna je vloga Evropske komisije?**

V okviru akta o blokiranju ima Evropska komisija naslednje glavne vloge:

— spreminjanje seznama ekstrateritorialnih sankcij v prilogi k aktu o blokiranju z delegiranimi akti (drugi odstavek člena 1),

— zbiranje informacij od subjektov EU o morebitnih primerih uporabe navedene ekstrateritorialne zakonodaje (člen 2),

— izdaja dovoljenj subjektom EU v posebnih in ustrezno utemeljenih okoliščinah, kadar morajo ti v celoti ali delno upoštevati navedene ekstrateritorialne sankcije, da bi se izognili resni škodi za svoje interese ali interese Unije, ter sprejetje meril, na podlagi katerih bodo ocenjene takšne vloge (drugi odstavek člena 5 v povezavi s členom 7(b) ([1])), z izvedbenimi akti.

Nadaljnje postopkovne vloge so navedene v členu 7(a), (d) in (e) ter v členu 10.

Kot varuhinja Pogodb Komisija poleg tega nadzoruje pravilno in enotno izvajanje prava Unije pod nadzorom Sodišča Evropske unije.

Za več informacij o vlogi Evropske komisije se obrnite na: relex-sanctions@ec.europa.eu.

([1]) Komisiji pri izvajanju teh nalog pomaga Odbor za ekstrateritorialno zakonodajo, določen v členu 8(1) akta o blokiranju. Ta odbor sestavljajo predstavniki držav članic.

ODDELEK 2: POVRNITEV ŠKODE

12. **Katere vrste škode se lahko povrnejo subjektom EU?**

V skladu s členom 6 imajo subjekti EU pravico do povrnitve škode, skupaj s sodnimi stroški, ki jim je bila povzročena z uporabo zakonov, navedenih v prilogi, ali z dejanji, ki na njih temeljijo ali iz njih izhajajo. Področje škode, za katero je mogoče zahtevati povračilo, je tako zelo široko opredeljeno, kar je v skladu z zaščitnim namenom akta o blokiranju.

13. **Od koga lahko subjekti EU zahtevajo odškodnino za navedeno škodo? Ali lahko subjekti EU tožijo organe ZDA, da bi jim ti povrnili škodo?**

Subjekti EU lahko povrnitev škode zahtevajo od fizičnih ali pravnih oseb ali drugih subjektov, ki so jo povzročili, od oseb, ki delujejo v njihovem imenu, ali posrednikov.

Kdo točno bo tožena stranka, bo v posameznem primeru odvisno od posebnih okoliščin zadeve, vrste povzročene škode, osebe ali subjekta, ki jo dejansko povzroča, možne delitve odgovornosti pri povzročanju te škode itd. O tem bo odločalo pristojno sodišče (glej vprašanje 14). Ni mogoče vnaprej in na splošno določiti, od koga se bo zahtevala odškodnina.

Besedilo člena 6 pa je zelo splošno, saj ne vključuje samo odgovornih oseb in subjektov, ampak tudi njihove predstavnike, s čimer omogoča širše področje uporabe zaščite subjektov EU.

14. **Kako se lahko zahteva odškodnina? Bodo Komisija ali nacionalni organi ukrepali v korist subjektov EU?**

V skladu s tretjim odstavkom člena 6 se lahko odškodnina zahteva pred sodiščem. Katero sodišče je pristojno, bo odvisno od posebnih okoliščin zadeve, pravil, ki se uporabljajo za pristojnost, nacionalnega pravdnega postopka itd. Praviloma se tretji odstavek člena 6 nanaša na pravila iz Bruseljske konvencije o pristojnosti in izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah ([1]) (v nadaljnjem besedilu: Bruseljska konvencija).

V zadnjem odstavku člena 6 je poleg tega določeno, da se povrnitev škode lahko izvede z zasegom ali prodajo premoženja, ki ga imajo v Uniji fizične ali pravne osebe ali subjekti, ki so škodo povzročili, ali njihovi posredniki ali osebe, ki delujejo v njihovem imenu, vključno z delnicami, ki jih imajo morda v podjetjih, registriranih v Uniji. Povrnitev škode ne vpliva na druga razpoložljiva pravna sredstva in je v skladu z veljavnim pravom.

15. **Kaj je določeno v Bruseljski konvenciji?**

Akt o blokiranju je bil sprejet leta 1996. Sklicevanje v njegovem členu 6 na Bruseljsko konvencijo zdaj pomeni sklicevanje na Uredbo (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah ([2]).

Ta uredba na podlagi člena 68 med državami članicami nadomešča Bruseljsko konvencijo iz leta 1968, razen za ozemlja držav članic, ki spadajo na ozemeljsko področje uporabe navedene konvencije in ki so v skladu s členom 355 PDEU izključena iz te uredbe.

Ta uredba se uporablja za civilne in gospodarske zadeve ne glede na vrsto sodišča, ne zajema pa odgovornosti države za dejanja ali opustitve dejanj pri izvajanju javne oblasti.

ODDELEK 3: DOVOLJENJA

16. **Kdaj lahko subjekti EU zaprosijo za dovoljenje na podlagi drugega odstavka člena 5 akta o blokiranju?**

Drugi odstavek člena 5 akta o blokiranju subjektom EU dovoljuje, da zaprosijo za dovoljenje, ki jim bo omogočilo upoštevanje navedene ekstrateritorialne zakonodaje, če bi neupoštevanje resno škodovalo njihovim interesom ali interesom Unije.

([1]) Besedilo se sklicuje na konvencijo iz leta 1968, vendar je to treba razumeti kot sklic na konvencijo iz leta 2007, ki jo je nadomestila: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/SL/TXT/?uri=CELEX:22007A1221(03).

([2]) UL L 351, 20.12.2012, str. 1.

Čeprav v aktu o blokiranju ni opredeljeno, kaj pomeni pojem „resna škoda“, subjekti EU tega dovoljenja seveda ne bodo prejeli za vsako neprijetnost ali škodo. To izhaja iz prepričanja Unije, da navedena ekstrateritorialna zakonodaja ne bi smela urejati ravnanja subjektov EU na njenem ozemlju, možnost za to pa ostaja izjema.

Kot je navedeno v uvodni izjavi 9 Izvedbene uredbe Komisije (EU) 2018/1101 ([1]), so vloge za dovoljenje upravičene, kadar pričakovano ravnanje prosilca temelji na navedeni ekstrateritorialni zakonodaji ali je določeno z njo. Ali to drži, določi prosilec. Postopek izdaje dovoljenja se ne sme uporabljati, da bi subjekti EU prek njega od Komisije pridobili t. i. priporočilno pismo ali potrditev, da so njihove poslovne odločitve v skladu z aktom o blokiranju. Za več informacij o poslovnih odločitvah v okviru akta o blokiranju glej vprašanje 5.

17. **Kaj morajo subjekti EU dokazati, da bi prejeli dovoljenje?**

Subjekti EU, ki zaprošajo za dovoljenje, morajo v skladu s členom 3(2) in (3) Izvedbene uredbe (EU) 2018/1101 pojasniti vsaj, katere določbe navedene ekstrateritorialne zakonodaje bi morali upoštevati in kako točno bi radi ravnali v tem primeru. Sami morajo dokazati tudi, zakaj in kako bi neupoštevanje navedene ekstrateritorialne zakonodaje povzročilo resno škodo za njihove interese ali interese Unije, da bi upravičili potrebo po odstopanju od pravila, ki ga uvaja akt o blokiranju, v posebnih in ustrezno utemeljenih okoliščinah. Predložiti je treba ustrezna dokazila, katerih ustreznost bo odvisna od posebnih okoliščin posamezne zadeve. Komisija se bo na podlagi pridobljenih izkušenj odločila, ali je primerno oblikovati predloge oziroma kontrolne sezname za predložitev dokazil pri najpogosteje uporabljenih utemeljitvah.

Vlogo za dovoljenje lahko predloži posamezni subjekt EU ali več subjektov EU skupaj, če so njihovi interesi dovolj homogeni. Skupinske predložitve pa morajo Komisiji omogočati, da lahko za vsak primer posebej oceni, ali bi neupoštevanje navedene ekstrateritorialne zakonodaje povzročilo resno škodo za interese posameznih prosilcev oziroma Unije.

18. **Kdo odloči o tem, da lahko subjekti EU upoštevajo navedeno ekstrateritorialno zakonodajo? Kako pri tem sodelujejo države članice?**

Pri izdaji teh dovoljenj Komisiji v skladu z drugim odstavkom člena 5, členom 7(b) in členom 8 pomaga Odbor za ekstrateritorialno zakonodajo. Dovoljenja se izdajo na podlagi meril, ki se opredelijo na enak način. Zadevna merila so določena v Izvedbeni uredbi (EU) 2018/1101. Komisija bo merila redno pregledovala. Če Komisija na podlagi izkušenj, pridobljenih pri obravnavanju vlog za dovoljenje, meni, da so potrebne spremembe, sprejme ustrezne ukrepe.

Odbor za ekstrateritorialno zakonodajo sestavljajo predstavniki vseh držav članic in Komisiji pomaga pri izpolnjevanju nalog v zvezi z odobritvijo dovoljenj po t. i. postopku v odboru.

V skladu s členom 3(5) Izvedbene uredbe (EU) 2018/1101 Komisija takoj po prejetju vloge za dovoljenje o tem obvesti Odbor za ekstrateritorialno zakonodajo.

19. **Kako lahko subjekti EU zaprosijo za dovoljenje in kdaj bodo prejeli odgovor Evropske komisije?**

Vloge za dovoljenja je treba Komisiji predložiti pisno, in sicer po pošti (European Commission, Service for Foreign Policy Instruments EEAS 07/99, 1049 Bruxelles/Brussel, Belgique/België) ali po elektronski pošti (EC-AUTHORISATIONS-BLOCKING-REG@ec.europa.eu).

Čeprav si bo Komisija prizadevala, da bi vloge obravnavala in prosilcem odgovorila čim hitreje, bo čas, ki bo potreben za to, odvisen od več dejavnikov, na primer kompleksnosti zadeve, popolnosti vloge in predloženih dokazil, pravočasnega odziva prosilca na dodatne zahteve, števila prejetih vlog, časa, ki ga Odbor za ekstrateritorialno zakonodajo potrebuje, da poda svoje mnenje o zadevi, ali potrebe po prevodih.

20. **Kakšni so učinki dovoljenja?**

Vloga za dovoljenje nima odložilnega učinka. Dovoljenje v obliki izvedbenega sklepa Komisije začne veljati z dnem, ko je bil prosilec o njem uradno obveščen. Medtem morajo subjekti EU uporabljati akt o blokiranju.

([1]) UL L 199 I, 7.8.2018, str. 7.

ODDELEK 4: DRUGO

21. **Kakšen je položaj družb v EU, ki so podrejene družbam iz ZDA, in položaj družb v ZDA, ki so podrejene družbam iz EU?**

Načeloma obstajajo tri situacije, ki jih je treba obravnavati posebej:

Kadar so družbe v EU, ki so podrejene družbam iz ZDA, ustanovljene v skladu z zakonodajo države članice ter imajo statutarni sedež, osrednjo upravo ali glavni sedež v Uniji, se štejejo za subjekte EU. To pomeni, da zanje veljajo vse pravice in obveznosti prava Unije, vključno z aktom o blokiranju.

Podružnice družb iz ZDA v Uniji ne spadajo v prejšnji odstavek, ker niso pravna oseba, ločena od matične družbe. Ne štejejo se za subjekte EU in zanje ne velja akt o blokiranju.

Za družbe v ZDA, ki so podrejene družbam iz EU, veljajo zakoni, v skladu s katerimi so bile ustanovljene, običajno torej zakoni ZDA. Zato se ne štejejo za subjekte EU in zanje akt o blokiranju ne velja. Njihova matična družba, ki je bila ustanovljena v Uniji, pa je subjekt EU, zato zanjo veljajo določbe akta o blokiranju.

22. **Ali akt za blokiranje velja za državljane EU, ki prebivajo zunaj EU, vključno z ZDA?**

Da, akt za blokiranje še naprej velja za državljane držav članic zunaj Unije (glej vprašanje 2).

23. **Ali lahko subjekti EU v ZDA zaprosijo za dovoljenje, s katerim bi bili izvzeti iz uporabe navedenih ekstrateritorialnih sankcij?**

Ne. Če bi ti subjekti organe ZDA zaprosili za posamezno dovoljenje, s katerim bi jim bilo odobreno odstopanje od ali izvzetje iz navedene ekstrateritorialne zakonodaje, bi to pomenilo, da jo upoštevajo. S tem bi se priznala pristojnost ZDA nad subjekti EU, za katere bi morala veljati pristojnost EU/držav članic.

Subjekti EU lahko Komisijo kljub temu zaprosijo za odobritev, da bi organom ZDA predložili vlogo za tako dovoljenje v skladu z drugim odstavkom člena 5 akta o blokiranju.

Komisija pa kot upoštevanje navedene ekstrateritorialne zakonodaje ne obravnava zgolj namere pogovora z organi ZDA, s katerim želijo subjekti EU ugotoviti, kakšen je točen obseg te zakonodaje, kako bi lahko vplivala nanje ter ali bi lahko njeno neupoštevanje resno ogrozilo njihove interese v smislu drugega odstavka člena 5. Ti pogovori se lahko izvedejo, preden subjekti EU v skladu z zgoraj navedenim členom zaprosijo za dovoljenje Komisijo, ne da bi bilo za to potrebno dovoljenje.

ISSN 1977-1045 (elektronska različica)
ISSN 1725-5244 (tiskana različica)

Urad za publikacije Evropske unije
2985 Luxembourg
LUKSEMBURG

SL